

Poř. č. 3/2013

Stanovisko ke sjednocení výkladu zákonů a jiných právních předpisů při výkonu působnosti státního zastupitelství podle § 12 odst. 2 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů

K příslušnosti soudu pro podání obžaloby státním zástupcem po odnětí a přikázání věci podle § 25 trestního řádu per analogiam a k příslušnosti státního zástupce k zastupování veřejné žaloby před soudem po odnětí a přikázání věci podle § 25 trestního řádu mezi soudy

§ 7 odst. 2 zákona o státním zastupitelství
§ 18 trestního řádu
§ 25 trestního řádu
§ 176 odst. 1 trestního řádu

I. Státní zástupce činný u státního zastupitelství, jemuž byla trestní věc přikázána podle § 25 trestního řádu per analogiam, podává obžalobu u soudu věcně a místně příslušného; státní zástupce činný u takového státního zastupitelství zastupuje veřejnou žalobu poté i v řízení před soudem.

II. V případě, kdy dojde k odnětí a přikázání věci podle § 25 trestního řádu mezi soudy, zastupuje podle § 7 odst. 2 zákona o státním zastupitelství veřejnou žalobu v řízení před soudem, jemuž byla věc přikázána, státní zástupce státního zastupitelství působícího u soudu, jemuž byla věc přikázána, a to s výjimkou těch případů, kdy zvláštní právní předpis stanoví jinak.

O d ů v o d n ě n í:

Nejvyšší státní zastupitelství na základě informací Vrchního státního zastupitelství v Praze a Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem získalo poznatky o nejednotné praxi státních zástupců při podávání obžaloby za situace, kdy v přípravném řízení bylo rozhodnuto

podle § 25 trestního řádu¹ per analogiam a trestní věc byla jinak příslušnému státnímu zastupitelství odňata a přikázána jinému státnímu zastupitelství². Bylo zjištěno, že v těchto případech při podávání obžaloby dochází k nejednotnému postupu státních zástupců, kdy jedni podávají obžalobu u soudu řídící se kritérii místní příslušnosti podle trestního řádu (tedy podávají obžalobu soudu i mimo obvod své působnosti) a druzí odkazující na § 7 odst. 2 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním zastupitelství“) podávají obžalobu u soudu, u kterého státní zastupitelství působí, a to bez ohledu na kritéria místní příslušnosti soudů stanovená trestním řádem, či jinými právními předpisy.

Dále Nejvyšší státní zastupitelství získalo ze soustavy státního zastupitelství informace o příležitostných případech rozdílného určení příslušnosti státního zástupce k zastupování veřejné žaloby před soudem po odnětí a přikázání věci podle § 25 trestního řádu mezi soudy. Podstatou je, zda v případě, kdy dojde k odnětí a přikázání věci podle § 25 trestního řádu mezi soudy, zastupuje nadále veřejnou žalobu v řízení před soudem, jemuž byla věc přikázána, původní státní zástupce (státní zástupce státního zastupitelství působícího u soudu, jemuž byla věc odňata), nebo státní zástupce státního zastupitelství působícího u soudu, jemuž byla věc přikázána.

Na úvod je třeba uvést, že to, co bude dále uváděno ve vztahu k obžalobě, platí obdobně i pro případy, kdy státní zástupce podává u soudu návrh na potrestání nebo návrh na schválení dohody o vině a trestu (§ 2 odst. 8 trestního řádu); pouze z důvodu stručnosti bude dále odkazováno pouze na případ podávání obžaloby. Níže uvedené závěry se plně uplatní jak v trestním řízení proti mladistvému, tak i v trestním řízení proti právnické osobě.

K příslušnosti soudu pro podání obžaloby státním zástupcem po odnětí a přikázání věci podle § 25 trestního řádu per analogiam:

Ustanovení § 7 odst. 2 zákona o státním zastupitelství stanoví, že státní zastupitelství je příslušné k zastupování státu u soudu, u něhož toto státní zastupitelství působí, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak. Zde je v obecné rovině založena přímá vázanost státních zastupitelství na věcně a místně příslušný soud. Výjimky, kdy zvláštní právní předpis stanoví jinak ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o státním zastupitelství, jsou ve stručnosti:

- § 175 odst. 2 trestního řádu,
- § 12d odst. 2 a 3 zákona o státním zastupitelství,
- § 10 jednacího řádu státního zastupitelství³,
- § 15 jednacího řádu státního zastupitelství a
- § 25 trestního řádu per analogiam.

Pro účely tohoto výkladového stanoviska není potřebné provádět podrobnější rozbor všech shora uvedených ustanovení.⁴

¹ Zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů.

² Zde jsou na mysli situace, kdy trestní věc byla odňata a přikázána podle § 25 trestního řádu per analogiam pro celé následující trestní řízení.

³ Vyhláška č. 23/1994 Sb., o jednacím řádu státního zastupitelství, zřízení poboček některých státních zastupitelství a podrobnostech o úkonech prováděných právními čekateli, ve znění pozdějších předpisů.

⁴ V podrobnostech je možno odkázat zejména např. na KOCOUREK, Jiří, ZÁRUBA, Jan. *Zákon o soudech a soudcích; Zákon o státním zastupitelství. Komentář*. 2., doplněné a přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2004, str. 443 až 446 nebo ŠÁMAL, Pavel a kol. *Trestní řád I. § 157-314s. Komentář*. 7. vydání. Praha: C.H. Beck, 2013, str. 2296 a 2297.

Ustanovení § 25 trestního řádu stanoví, že z důležitých důvodů může být věc příslušnému soudu odňata a přikázána jinému soudu téhož druhu a stupně; o odnětí a přikázání rozhoduje soud, který je oběma soudům nejbližše společně nadřízen. Jelikož trestní řád neobsahuje výslovnou právní úpravu delegace na úrovni státních zástupců v trestním řízení, tak se v těchto případech uvedené ustanovení užije analogicky.

Příslušnost státního zástupce, který vykonává dozor nad zákonností přípravného řízení, je určena podle § 7 odst. 2 zákona o státním zastupitelství (odvozená od věcné a místní příslušnosti soudu), nebo podle § 175 odst. 2 trestního řádu, § 12d odst. 2 a 3 zákona o státním zastupitelství, § 10 jednacího řádu státního zastupitelství nebo § 15 jednacího řádu státního zastupitelství.⁵ O změně příslušnosti z důležitých důvodů⁶ rozhodne státní zástupce nejbližšího společně nadřízeného státního zastupitelství tak, že se podle § 25 trestního řádu per analogiam trestní věc odnímá „původnímu“ (jinak příslušnému) státnímu zástupci činnému u jednoho státního zastupitelství a přikazuje se státnímu zástupci státního zastupitelství „jiného“. Příslušnost státního zástupce v trestním řízení, tedy není jen příslušností vyplývající pouze přímo ze shora uvedených zákonných ustanovení, ale příslušným se státní zástupce stává i na základě konstitutivního rozhodnutí podle § 25 trestního řádu per analogiam. Odnětím a přikázáním věci se tak věcně a místně příslušným stává státní zástupce, kterému byla věc přikázána. Tímto rozhodnutím původní státní zástupce (státní zástupce, jemuž byla věc odňata) ztrácí veškerá oprávnění činit ve věci úkony jako státní zástupce vykonávající dozor v přípravném řízení⁷, naopak státní zástupce, jemuž byla věc přikázána, se stává státní zástupce oprávněným k úkonům v dané trestní věci.

Zatímco podle § 7 odst. 2 zákona o státním zastupitelství je dána vázanost státního zastupitelství (a v trestním řízení státního zástupce) na věcně a místně příslušný soud (samozřejmě „pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak“), toto ustanovení však naopak neznamená opačnou vázanost příslušnosti soudu na státního zástupce.

Věcná a místní příslušnost soudu⁸ v prvním stupni v trestním řízení vyplývá z § 16 až § 18 trestního řádu (s přihlédnutím k § 19 až § 25 trestního řádu), se speciální právní úpravou místní příslušnosti podle § 37 (s přihlédnutím k § 38) zákona o soudnictví ve věcech mládeže⁹ a podle § 29 (s přihlédnutím k § 31) zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim¹⁰. Určení věcné a místní příslušnosti soudu zákonnými ustanoveními navazuje na čl. 38 odst. 1 věta druhá Listiny základních práv a svobod, kde je jako výslovný požadavek stanoveno, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon. Ze vzájemného vztahu shora

⁵ Zde je však nutno poukázat na to, že v případech, kdy je příslušnost státního zástupce určena podle § 175 odst. 2 trestního řádu, § 12d odst. 2 a 3 zákona o státním zastupitelství, § 10 jednacího řádu státního zastupitelství nebo § 15 jednacího řádu státního zastupitelství k uvedenému výkladovému problému zpravidla nedochází, byť i toto nelze teoreticky vyloučit. K posuzovanému aplikačnímu problému dochází zpravidla při delegaci mezi okresními státními zastupitelstvími.

⁶ Zde lze obdobně odkázat na důležité důvody uváděné ve vztahu k soudům viz např. ŠÁMAL, Pavel a kol. *Trestní řád I. § 1-156*. Komentář. 7. vydání. Praha: C.H. Beck, 2013, str. 336.

⁷ Toto výkladové stanovisko se týká postupu v přípravném řízení, ale zastáváme názor, že postup podle § 25 trestního řádu per analogiam je možný ve vztahu ke státním zástupcům i v řízení před soudem.

⁸ Konkrétní soudce je obecně v rámci věcné a místně příslušného soudu určován rozvrhem práce podle § 40 až § 45 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, což ale pro účely tohoto výkladového stanoviska není podstatné.

⁹ Zákon č. 218/2003 Sb., odpovědnosti mládeže za protiprávní činy a o soudnictví ve věcech mládeže a o změně některých zákonů (zákon o soudnictví ve věcech mládeže), ve znění pozdějších předpisů.

¹⁰ Zákon č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim.

uvedených ustanovení Listiny základních práv a osob a trestního řádu je zřejmé, že věcná a místní příslušnost soudu může být stanovena toliko přímo zákonem, resp. přímo na základě zákona a nelze tak odvozovat příslušnost soudu od státního zastupitelství, u kterého působí státní zástupce vykonávající dozor v přípravném řízení trestním, a tím samozřejmě ani tuto příslušnost soudu měnit při změně příslušnosti na úrovni státního zastupitelství. Určení věcně a místně příslušného soudu pro podání obžaloby je předběžnou otázkou podle § 9 odst. 1 trestního řádu, kterou si před podáním obžaloby musí státní zástupce vyřešit.

Ze shora uvedeného tak vyplývá jednak, že konstitutivní rozhodnutí podle § 25 trestního řádu per analogiam mění místní příslušnost státního zastupitelství, resp. u něho činného státního zástupce, a jednak, že je ústavní zásadou stanovení věcné a místní příslušnosti soudu a soudce na základě zákonem stanovených kritérií. Z těchto závěrů tak nelze dospět k jinému závěru, než že i státní zástupce činný u státního zastupitelství, kterému byla trestní věc přikázána podle § 25 trestního řádu per analogiam, musí obžalobu podat u soudu věcně a místně příslušného. Jako nesprávná se jeví zaznamenaná praxe, kdy je obžaloba státním zástupcem podávána s odkazem na § 7 odst. 2 zákona o státním zastupitelství u soudu, u kterého státní zastupitelství působí, bez ohledu na místní příslušnost soudu v dané trestní věci podle shora uvedených ustanovení. Takový výklad § 7 odst. 2 zákona o státním zastupitelství je chybný, neboť přímá vázanost státního zastupitelství na soud, u kterého působí, se podle tohoto ustanovení uplatní sice obecně, ale s výjimkou „pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak“. Takovým zvláštním právním předpisem je právě i trestní řád a jeho § 25, který se analogicky v trestním řízení užije při delegaci na úrovni státního zastupitelství.

Ze shora uvedeného též dále vyplývá, že státní zástupce činný u státního zastupitelství, kterému byla trestní věc přikázána podle § 25 trestního řádu per analogiam, zastupuje veřejnou žalobu i dále ve stádiu řízení před soudem, neboť přikázáním věci se státní zástupce stává příslušný ke všem dalším úkonům trestního řízení v dané trestní věci.

Shora uvedené závěry nejsou dotčeny možností soudu postupovat podle § 188 odst. 1 písm. a) trestního řádu, a tedy postup soudu, kdy po předběžném projednání obžaloby (popř. po přezkoumání obžaloby podle § 314c odst. 1 písm. a) trestního řádu) rozhodne o předložení věci k rozhodnutí o příslušnosti soudu, který je nejbližše společně nadřízený jemu a soudu, jenž je podle něj příslušný, má-li za to, že sám není příslušný k jejímu projednání.¹¹

Nad rámec shora uvedeného je vhodné poukázat též i na důsledky § 22 trestního řádu, podle kterého platí, že je-li podle předchozích ustanovení dána příslušnost několika soudů, koná řízení z těchto soudů ten, u něhož podal státní zástupce obžalobu, návrh na potrestání, návrh na schválení dohody o vině a trestu nebo jemuž byla věc přikázána nadřízeným soudem. Tedy např. v případě, že se vede trestní řízení pro pokračující trestný čin, jehož jednotlivé dílčí útoky byly spáchány v obvodech působnosti okresních soudů A a B a okresnímu státnímu zastupitelství působícímu u okresního soudu A, jehož státní zástupce vykonával dozor v přípravném řízení o tomto trestném činu, byla věc podle § 25 trestního řádu per analogiam odňata a přikázána okresnímu státnímu zastupitelství působícímu u okresního soudu B, pak

¹¹ V případě, že kdy je obžaloba státním zástupcem podávána s odkazem na § 7 odst. 2 zákona o státním zastupitelství u soudu, u kterého státní zastupitelství působí, bez ohledu na místní příslušnost soudu v dané trestní věci, jde samozřejmě o procesní vadu odstranitelnou soudem postupem podle § 188 odst. 1 písm. a) trestního řádu (popř. podle § 222 odst. 1 nebo § 257 odst. 1 písm. a) trestního řádu), kdy tento postup soudu pravidelně v takových věcech v rámci předběžného projednání obžaloby (přezkoumání obžaloby) následuje, avšak je třeba konstatovat, že tímto se zbytečně zatěžují soudy i prodlužuje trestní řízení, což je třeba hodnotit velmi negativně.

státní zástupce okresního státního zastupitelství působícího u okresního soudu B, může podat obžalobu jak u okresního soudu A, tak i u okresního soudu B, neboť oba okresní soudy jsou v dané věci místně příslušné. Volba soudu pro podání obžaloby je pak v takovém případě věci individuálních okolností dané trestní věci.

K příslušnosti státního zástupce k zastupování veřejné žaloby před soudem po odnětí a přikázání věci podle § 25 trestního řádu mezi soudy:

Z informací vyžádaných ze soustavy státního zastupitelství vyplývá jednomyslná shoda a téměř až na ojedinělé excesy i jednotná praxe v tom smyslu, že v případě odnětí a přikázání věci mezi soudy předá takovou věc původní státní zastupitelství spolu s příslušným dozorovým spisem tomu státnímu zastupitelství, které působí u soudu, jemuž byla věc přikázána, a to na základě § 7 odst. 2 zákona o státním zastupitelství.

Je třeba uvést, že za současné právní úpravy je třeba se shora uvedenou praxí státních zastupitelství, souhlasit.

Ustanovení § 7 odst. 2 zákona o státním zastupitelství stanoví, že státní zastupitelství je příslušné k zastupování státu u soudu, u něhož toto státní zastupitelství působí, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak. Zde je založena přímá vázanost státních zastupitelství na věcně a místně příslušný soud (samozřejmě se stanovenými výjimkami). Příslušnost soudu, od kterého se odvozuje obecná příslušnost státního zastupitelství, však není příslušností vyplývající pouze ze zákonných ustanovení (zejména § 16 až 18 trestního řádu), ale příslušným se soud stává i na základě konstitutivního rozhodnutí podle § 25 trestního řádu. Odnětím a přikázáním věci se tak věcně a místně příslušným stává soud, kterému byla věc přikázána. Tímto rozhodnutím původní soud (soud, jemuž byla věc odňata) ztrácí veškerá oprávnění činit ve věci úkony, jako soud procesní, naopak soud, jemuž byla věc přikázána, se stává soudem s plnou jurisdikcí v této věci. V návaznosti na shora citované ustanovení § 7 odst. 2 zákona o státním zastupitelství pak musí dojít i ke změně příslušného státního zastupitelství, protože příslušným je soud „nový“, tedy ten, jemuž byla věc přikázána.

Tyto závěry plně podporuje i odborná literatura. Lze citovat např. novější komentář k zákonu o státním zastupitelství¹²: „Pokud dojde po podání obžaloby k odnětí a přikázání věci soudu nebo k postoupení věci a stane se k jejímu projednání místně příslušný jiný soud, než u kterého byla obžaloba podána, mění se i místní příslušnost státního zastupitelství.“ nebo komentář k trestnímu řádu¹³: „Pro úplnost je třeba poznamenat, že dojde-li *po podání obžaloby k odnětí a přikázání věci* nebo k rozhodnutí o příslušnosti soudu (§ 24 a 25) či k postoupení věci mladistvého (§ 39 ZSM) a dostane-li se tak věc touto cestou k jinému soudu, než u kterého byla podána obžaloba, mění se příslušnost státního zastupitelství pro řízení před soudem tak, aby byla zachována zásada, že státní zastupitelství je příslušné k zastupování státu u soudu, u něhož toto státní zastupitelství působí.“

Shora uvedené závěry se opírají též i o judikaturu Nejvyššího soudu. Zde lze odkázat na Rt 26/2009 (sp. zn. 5 Tdo 150/2008), ze kterého vyplývá: „Podle § 7 odst. 2 zák. č. 283/1993

¹² KOUDELKA, Zdeněk, RŮŽIČKA, Miroslav, VONDRUŠKA, František. *Zákon o státním zastupitelství s komentářem a judikaturou*. Praha: Leges, 2010, str. 47.

¹³ ŠÁMAL, Pavel a kol. *Trestní řád I. § 157-314s. Komentář. 7. vydání*. Praha: C.H. Beck, 2013, str. 2330.

Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů, je státní zastupitelství příslušné k zastupování státu u soudu, u něhož toto státní zastupitelství působí, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak. Takovou výjimku výslovně stanoví ustanovení § 179 odst. 1 tr. ř., podle kterého je k podání obžaloby a k jejímu zastupování před soudem příslušný státní zástupce vyššího státního zastupitelství, než které u soudu působí, pokud vykonával dozor nad zachováním zákonnosti v přípravném řízení a věc nepředal nižšímu státnímu zastupitelství. Výjimka podle § 179 odst. 1 tr. ř. se uplatní i v případě odnětí věci a jejího přikázání podle § 25 tr. ř. mimo obvod soudu, u něhož státní zastupitelství působí. Proto státní zástupce vyššího státního zastupitelství, který podal obžalobu na základě oprávnění vyplývajícího z ustanovení v § 179 odst. 1 tr. ř. k příslušnému soudu a věc nepředal nižšímu státnímu zastupitelství, zastupuje obžalobu v řízení před soudem, jemuž byla věc delegována, i po odnětí věci a jejím přikázání mimo obvod územní působnosti takového vyššího státního zastupitelství. Tento státní zástupce je také oprávněn podat opravné prostředky proti rozhodnutím tohoto soudu.“.

K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší soud i ve věci sp. zn. 6 Tdo 589/2008: „Z citovaného usnesení Vrchního soudu v Praze plyne, že dojde-li po podání obžaloby k odnětí a přikázání věci nebo postoupení věci, a stane se tak k jejímu projednání příslušný jiný soud nežli u kterého byla obžaloba podána, z ustanovení § 7 odst. 2 zák. č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů, lze jednoznačně dovodit, že se v takovém případě mění i příslušnost státního zastupitelství, neboť by jinak byla porušena tam zakotvená zásada, že státní zastupitelství je příslušné k zastupování státu u soudu, u něhož toto státní zastupitelství působí. § 7 odst. 1 zák. č. 283/1993 Sb. stanoví, že sídla státních zastupitelství a obvody jejich územní působnosti se shodují se sídly a obvody soudů. Podle odstavce druhého § 7 téhož zákona „státní zastupitelství je příslušné k zastupování státu u soudu, u něhož toto státní zastupitelství působí, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak“. Tímto zvláštním právním předpisem je nepochybně trestní řád, přičemž z § 179 odst. 1 tr. ř. vyplývá, že „k podání obžaloby a k jejímu zastupování před soudem je příslušný státní zástupce vyššího státního zastupitelství, než které u soudu působí, pokud vykonával dozor nad zachováním zákonnosti v přípravném řízení a věc nepředal nižšímu státnímu zastupitelství“, taková skutečnost však ze spisu nevyplývá, proto se uplatní obecné znění § 7 odst. 2 zák. č. 283/1993 Sb.“.

Výjimky, kdy zvláštní právní předpis stanoví jinak ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o státním zastupitelství, jsou (jak již bylo uvedeno shora) ve stručnosti:

- § 175 odst. 2 trestního řádu,
- § 12d odst. 2 a 3 zákona o státním zastupitelství,
- § 10 jednacího řádu státního zastupitelství,
- § 15 jednacího řádu státního zastupitelství,
- § 25 trestního řádu per analogiam.

Závěrem lze tedy shora uvedené shrnout tak, že **v případě, kdy dojde k odnětí a přikázání věci podle § 25 trestního řádu mezi soudy, zastupuje podle § 7 odst. 2 zákona o státním zastupitelství veřejnou žalobu v řízení před soudem, jemuž byla věc přikázána, státní zástupce státního zastupitelství působícího u soudu, jemuž byla věc přikázána, a to s výjimkou těch případů, kdy zvláštní právní předpis stanoví jinak.**

Tuto situaci, která může být v konkrétních trestních věcech nevhodná z důvodu ekonomičnosti postupu státního zastupitelství (státních zástupců), je možné řešit tak, že:

- lze i na úrovni státních zastupitelství (zde již ve stádiu řízení před soudem) rozhodnout podle § 25 trestního řádu per analogiam o odnětí věci státnímu zastupitelství působícímu soudu, kterému byla věc přikázána, a přikázat jí státnímu zastupitelství působícímu u soudu, kterému byla věc odňata („původnímu“) státnímu zastupitelství nebo

- lze státního zástupce, který původně dozoroval trestní věc v souladu s § 19a odst. 1 zákona o státním zastupitelství dočasně přidělit ke státnímu zastupitelství, které působí u soudu, který bude věc projednávat (kterému byla přikázána).

Volba jedné ze shora uvedených variant záleží na konkrétních okolnostech dané trestní věci.

Je však třeba uvést, že výše uvedený postup podle § 25 trestního řádu per analogiam je postupem, který by měl být užíván zcela výjimečně ve skutkově a právně složitých věcech a/nebo věcech velkého rozsahu, kdy je třeba i ve vztahu ke státním zástupcům klást požadavek na hospodárnost jejich činnosti (aby nebyla nutnost nastudovat věc novým státním zástupcem, který by se jinak mohl věnovat jiným trestním věcem). Hospodárnost jako důvod postupu podle § 25 trestního řádu je uváděn např. v Rt 12/1972 (přiměřeně i Rt 4/1994). Obdobně výjimečně by tomu mělo být i v případě shora uvedeného postupu podle § 19a odst. 1 zákona o státním zastupitelství. Naopak ve věcech skutkově a právně jednoduchých je plně na místě, aby bylo postupováno podle obecného pravidla uvedeného v § 7 odst. 2 zákona o státním zastupitelství.

Toto stanovisko ke sjednocení výkladu zákonů a jiných právních předpisů při výkonu působnosti státního zastupitelství bylo vydáno podle § 12 odst. 2 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů.

Nejvyšší státní zástupce:
JUDr. Pavel Zeman v.r.